

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

**NONKEL GASTON IS DOOD...
EN DAN IS ER KOFFIE**

Een tragikomedie in drie bedrijven

door

Luk Gijsbrechts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1790

PERSONAGES

(4 dames - 5 heren of 5 dames - 4 heren + figuratie)

MOEDER : De weduwe van Nonkel Gaston. Ze heeft door de dood van haar man een behoorlijke mentale klap gekregen. De laatste jaren was ze al sterk in zichzelf gekeerd, nu zit ze helemaal in een eigen wereld. Ze houdt zich bezig met het frutselen aan allerlei kleinigheden die in haar handtas zitten. (Bolletjes wol zijn haar lievelingsspeeltjes maar ook haarspelden, klontjes suiker... enfin van alles en nog wat, als het maar in de handtas kan). De ganse tijd zit zij stil en afwezig te prutsen met deze dingetjes... tot een bepaald woord haar uit haar lethargie opwekt en dan gaan de poppen aan het dansen.

ZUS : De, niet van het straat geraakte, dochter die, zogezegd, thuisbleef om voor vader en moeder te zorgen. Is één vat frustraties en onmachtig om tegen haar lot te vechten. Heeft steeds een zwak bewaard voor haar jongste broer.

OUDSTE ZOON : Heeft zich, onder dwang van zijn dominante vrouw, (die we niet te zien krijgen maar aan wie hij constant telefonisch verslag uitbrengt) opgeworpen als de grote organisator van de koffietafel. Jammer genoeg mislukt zowat alles wat hij probeert. Als een zielig, zenuwachtig, en zich belangrijk voordoend mijnheertje doorsnee, tracht hij de catastrofe te vermijden maar mislukt jammerlijk.

JONGSTE ZOON : De rebel van de familie. Is door zijn vader het huis uigeschopt en probeert nu op een cynische manier de zielig- en huichelachtigheid van zijn familie te doorprikken.

NONKEL : De rondborstige directeur van een kleine middelgrote onderneming. Hij loopt over van de zelfingenomenheid en is het type van de niet zo slimme zakenman die voor eigen profijt over lijken gaat. Hij is de broer van moeder.

TANTE : De gefrustreerde schoonzus van moeder. Ze dacht een winstgevend huwelijk te hebben afgesloten met de broer van Gaston maar kwam van een koude kermis thuis. Tot overmaat van alles stierf haar man en zij werd zuurder dan azijn. Een echte pilaarbijtster die "de waarden van het leven" in haar vaandel draagt maar eigenlijk alleen maar een traditionele, oude zeur is.

KAREL : Een beeldhouwer van het 148 ste knoopsgat die van Gaston zijn atelier mocht inrichten in de leegstaande garage. Voelt zich rasartiest maar is eigenlijk niet meer dan een doorsnee zondagsartiest zonder talent en zonder geld

ANETTE : Zijn model. Anette is een voorbeeld van het mooie leeghoofdje. Tijdens één

van zijn artistieke kroegtochten pikte Karel haar op en omdat zij toch niks anders te doen had en door Nonkel Gaston letterlijk en figuurlijk aanbeden werd, is ze dan maar gebleven. Tientallen, smaakloos gemaakte, naakte beelden van haar sieren de garage. Ze is mooi maar dommer dan oliedom.

VAN DE VELDE : Ceremoniemeester (mannelijk of vrouwelijk)

DEEL 1

(Als het publiek binnenkomt staan de familieleden van de overledene op een rij opgesteld. Mijnheer Van De Velde, de niet zo bijster handige en snuggere ceremoniemeester, leidt de toeschouwers langs de rij en stelt de familieleden een voor een voor. Het "innige deelneming"-gemompel klinkt alom. Daarna worden de mensen naar hun plaatsen gebracht door diezelfde ceremoniemeester. Op de tafels staan broodjes en koffiekopjes klaar. Als alle toeschouwers op deze manier zijn opgevangen, overschouwt mijnheer Van De Velde de zaal, kucht ingetogen en gaat waardig naar zijn plaats, dichtbij de centrale tafel waar zo dadelijk de familie zal plaats nemen. Naast zijn stoel staat een piepklein cassetterecordertje, zijn "geluidsinstallatie" waarmee hij voor de aangepaste en serene muziek zal zorgen. Ernstig drukt hij op de starttoets en prompt klinkt de bruiloftsmars. Het duurt eventjes voor Van De Velde de fout doorheeft maar dan gaat hij vliegensvlug en vooral bloednerveus aan de slag om de juiste "treurmuziek" te laten klinken.

Van De Velde brengt nu de acteurs naar hun plaatsen en het mag duidelijk zijn dat hij ook hierin een aantal flaters slaat, tot groeiende ergernis van vooral de oudste zoon. De ceremoniemeester trekt zich bescheiden terug tot voor zijn stoel, zijn "geluidsinstallatie" in de hand. De oudste zoon doet teken aan zijn familieleden dat ze mogen gaan zitten. Hijzelf blijft rechtstaan met het tekstje van zijn welkomstwoord in de hand. Hij tikt met een lepeltje tegen zijn koffiekopje om aandacht te vragen.)

OUDSTE ZOON : Lieve moeder, zus, broer, oom, tante, vrienden en kennissen. Wij zijn hier heden verzameld maar het is geen feest dat ons samenbrengt. Het is integendeel een tragische en trieste gebeurtenis die de oorzaak is van deze bijeenkomst. Door allerlei omstandigheden hebben wij elkaar al geruime tijd niet meer gezien en ik weet dat vader er zich zo op verheugde ons nog eens met z'n allen rond één tafel te mogen zien. Helaas is juist hij het die er hier heden niet bij is. Het is ter zijner nagedachtenis dat wij hier verzameld zijn. Ik denk dat woorden te kort schieten om uiting te geven aan ons aller gevoelens van smart. Het is tragisch te bedenken dat een man als vader ons zo vroeg heeft moeten verlaten. *(gemompel tussen de anderen: "te vroeg hé, veel te vroeg." Met luidere*

stem tracht de oudste zoon dit gemompel te overstemmen) Hem in STILTE gedenken is alles wat ons rest. Ik hoef dan ook geen toespraak te houden. Het volstaat, denk ik, om er nogmaals aan te herinneren dat hij een liefhebbende echtgenoot was, een goede vader, een attente schoonbroer en vooral ook een man die openstond voor allen die hij lief had. Laten wij hem zo in onze gedachten bewaren en blij zijn dat we deze man hebben mogen kennen. Dank u.

(Hij gaat zitten. Van de Velde, die telkens mee rechtstaat als iemand een speech houdt, doet hetzelfde. Het gesnotter was niet uit de lucht tijdens de speech van broer, vooral Anette en tante hebben getracht "kampioen treurder" te worden. Voor de rest valt vooral de ongeïnteresseerdheid van de jongste broer op. Even valt er een stilte, dan staan Oom en Tante tegelijk op)

Tante : *(ziet Nonkel ook rechtstaan) Oh... sorry.. (wil terug gaan zitten... De volgende replieken doen Tante en Nonkel trouwens niks anders dan "zitten-opstaan" en Van de Velde die hen probeert te volgen is de grootste yoyo)*

NONKEL : Neenee, doet u maar, u stond eerst recht.

TANTE : Neenee, Nonkel, ik geloof dat we samen ..

NONKEL : Toch niet, u was iets eerder dan ik..

TANTE : Misschien wel.. maar u bent haar broer en ik ben... NONKEL : Haar schoonzuster.. inderdaad, maar dat belet niet dat ik u als eerste het woord geef.

TANTE : Dat is heel vriendelijk maar ik ken de sociale volgorde.. een broer komt voor een schoonzus. Ik ga gewoon terug zitten. *(Zit)*

NONKEL : *(Staat nu alleen recht . Alle ogen zijn op hem gericht. Hij heeft echter een probleem... hij vindt zijn spiekbrieffje niet) Ik had graag... enkele dingen... enkele dingen dus, gezegd die... mij op het hart liggen.. ik wil graag duidelijk maken... dat euh... Duidelijk maken dus dat euh... (Hij geeft zijn zoektocht in de vest- en broekzakken naar zijn spiekbrieffje op en verstoopt zijn onmacht achter een geweldige niesbui. Hij gaat terug zitten en verontschuldigd zich vanachter zijn zakdoek) ... Hooikoorts... sorry... teveel pollen waarschijnlijk, sorry. (Nies)*

(Nu staan Tante en de oudste zoon samen op)

TANTE : Oh..sorry *(Wil terug gaan zitten en het "opstaan- zitten" spelletje herbegint... Van De Velde doet telkens mee)*

OUDSTE ZOON : Neenee, Tante doet u maar...

TANTE : Neenee, doet u maar. Ik kén mijn sociale volgorde... een zoon komt voor een schoonzuster.

OUDSTE ZOON : Ja Tante dat is waar maar IK héb al gesproken... Het is dus aan u. (ZIT)

TANTE : *(Haalt heel diep adem en rammelt dan haar tekst af)*

Beste familie, vrienden en kennissen er is vandaag al zoveel goeds verteld over de dierbare overledene dat alles wat ik nu nog ga zeggen alleen maar een herhaling kan zijn.. en... ik.. *(Haar adem is op. Na een zeer ingehouden "verdomme" doet ze een tweede poging. Ademen en ratelen maar... uiteraard valt ze ook nu weer stil op ongeveer dezelfde plaats. Ze verstopt haar onmacht dan maar achter een immense huilbui)* Oh God, oh God, en ik had het zo goed voorbereid... (ZIT)

NONKEL : *(Recht, hij heeft zijn spiekbriefje gevonden)* Ik had het ook goed voorbereid, kijk maar. *(toont briefje en steekt van wal)* Ik wil dit zeggen: Ik heb nooit een broer gehad maar moest ik er een gehad hebben dan had hij moeten zijn zoals mijn schoonbroer, een man die mij begreep zoals een broer. Ik zal hem missen bij alles wat ik doe. *(Hij is nu gelanceerd en wandelt als een redenaar weg van zijn plaats... jammer genoeg laat hij zijn spiekbriefje liggen.)* Het begrip zich begrepen te voelen bracht mij bij hem!! *(verwonderde blikken, Nonkel voelt de fout aan en corrigeert)* Het begrip zich begrepen te voelen bracht hem bij mij!!!! *(Nog meer verwonderde blikken . Nonkel tracht zijn spiekbriefje van op afstand te lezen)* Het begrip zich begrepen te voelen... bracht...

JONGSTE ZOON : ... bracht ... hij bij mij???

KAREL : Maar nee... bracht.. hij.. mij.. bij *(Trots dat hij de oplossing heeft)*

NONKEL : Bracht hij mij bij! Ik zal hem missen. *(Gaat snel gegeneerd zitten. Zijn mislukt redenaarsoptreden zit hem duidelijk dwars)*

(Karel en de oudste zoon staan samen recht)

KAREL : Ik.. oh sorry... *(weer dat sta op - zit neer spelletje. Denk ook aan Van De Velde.)*

OUDSTE ZOON : Neenee, doet u maar..

KAREL : Jaaaar, u...

OUDSTE ZOON : *(Met lichte ergernis in de stem, het tijdschema van de koffietafel loopt immers in de war)* Ik heb al gesproken dus... *(zit)*

KAREL : Ik wil niet achterblijven. Zoals jullie weten ben ik een beeldhouwer maar zonder "Nonkel Gaston" was ik misschien geen kunstenaar geweest. Ik heb altijd, totaal belangeloos, zijn garage mogen gebruiken. *(Als hij de vragende blik van Jongste*

Zoon ziet) ... als atelier bedoel ik. Bompa, zo noemden wij hem, heeft Anette en mij steeds gestimuleerd. Hij was een goed mens, wij zullen zijn stimulansen missen (Zit en onmiddellijk staat Anette recht. Het lijkt wel een gedichtje dat zij voordraagt, zij maakt zelfs een lichte buiging)

ANETTE : Bompa.. (Buig) .. Ik heb nooit een bompa gehad maar moest ik een bompa gehad hebben dan had hij moeten zijn als den bompa. Hij was de beste bompa van de héééle wééreld. (Buig, zit en traantjes)

(Nu staan de jongste zoon en de oudste samen recht)

OUDSTE ZOON : *(korzelig)* Nu jij ook nog... Goed ik ga terug zitten!

JONGSTE ZOON : Moeder, broer, zus, nonkel, tante, vrienden en kennissen, wij zijn hier inderdaad samen om onze vader te gedenken. Onze Vader die nu in de hemelen is, geheiligd is zijn naam. Onze vader die ons steeds voorzag van ons dagelijks brood. *(stijgende ergernis bij vooral de oudste zoon)* Brood, in allerlei vormen, roggebrood, volkorenbrood, tarwebrood, Samsonbrood en Jommekes brood. Brood, dat hier ook voor ons ligt en waarvan we zo dadelijk zullen nemen, breken en eten... *(plots niet meer zo prekerig maar vinnig)* ... en liefst een beetje snel want ik heb groooote honger!!! *(zit)*

OUDSTE ZOON : *(Recht en wil situatie weer redden)* Dat wilde ik ook zeggen, er is brood voorzien voor iedereen en zo dadelijk wordt de koffie uitgeschonken. Laten we intussen onze vader gedenken die graag tussen ons had gezeten en nu waarschijnlijk met liefde op ons neerkijkt. Smakelijk.

(Men mompelt smakelijk, reikt mekaar de broodjes aan en begint te eten. Van De Velde haalt een boterhammetje in zilverpapier te voorschijn en begint dat smakelijk te verorberen. Sfeervolle treurmuziek klinkt uit Van De Veldes "geluidsinstallatie". De serene sfeer wordt echter plots afgebroken door luide hoempapa muziek die duidelijk uit de feestzaal boven hun hoofd afkomstig is. Iedereen is verbijsterd.)

OUDSTE ZOON : Maar dit... dit.. kan toch niet!!

NONKEL : Dit is grof!! Weten die mensen hierboven dan niet wat hier beneden gebeurt!??

JONGSTE ZOON : Het lijkt me anders een leuk feestje hierboven.

OUDSTE ZOON : Doe niet zo en ga liever met mij hierboven reclameren.

JONGSTE ZOON : Sorry broer maar ik ben net aan een broodje begonnen.

OUDSTE ZOON : Broer! Ga mee reclameren!!

JONGSTE ZOON : Maar ga toch alleen, jij kan perfect alleen reclameren.. *(eet rustig voort)*

OUDSTE ZOON : Goed... goed... ik zal het wel alleen oplossen. *(kwaad af)*

NONKEL : *(licht verwijtend)* Je had je broer toch wel even kunnen helpen.

JONGSTE ZOON : Nonkel, hebt u al een van die broodjes met kaas geproefd? Ze zijn verrukkelijk.

NONKEL : Zijn ze echt lekker?

JONGSTE ZOON : Net een stukje gele plastic in een zompig sponsje.

TANTE : Neem er dan eentje met hesp!!

JONGSTE ZOON : Tante!! Toch geen "dood vlees" op een koffietafel???

ZUS : Broer, wil jij wel eens ophouden?? We begraven ons vader!!

JONGSTE ZOON : Neenee, zus, we hebben hem daarstraks al begraven. Nu zijn we aan het eten.

NONKEL : Dat broodje met kaas is inderdaad niet lekker.

TANTE : Neem er dan toch eentje met hesp!!!!... oo... die muziek! *(de hoempapamuziek die nog steeds behoorlijk hard klinkt)* God!! Ik wil dat die muziek hierboven ophoud!!!!

(Onmiddellijk stopt de muziek. Tante blijft eventjes verbaasd rechtstaan, de handen ten hemel gespreid)

NONKEL : Haha, hij luistert naar u tante.

TANTE : Wie?

NONKEL : Wel, God. Je zei: "God, ik wil dat die muziek ophoud... en ze stopt. Gij hebt blijkbaar goede relaties hierboven.

ZUS : Nonkel, asjeblief!!

NONKEL : Excuseer. Het klinkt misschien een beetje oneerbiedig, nietwaar, maar ik denk eigenlijk, dat Gaston, als hij nog leefde, zo'n hoempapamuziek wel leuk zou gevonden hebben op zijn eigen begrafenis.

JONGSTE ZOON : Nog leefde op zijn eigen begrafenis???? Dat lijkt mij een beetje moeilijk nonkel.

ANETTE : Bompahield alleen van Vivaldi en Bach.

NONKEL: Als hij de artistiekeling kwam uithangen bij jullie... maar als wij samen op de zwier gingen, hé, dan vloog hij er nogal in. Twintig frank in de juke box en dan

was het van... *(zingt, handjes draaiend, uit volle borst een of andere carnavalschlager)*

OUDSTE ZOON : *(komt op dit moment binnen)* Nonkel!!! Ik stop het feestje hierboven en u gaat er hier beneden een bouwen!!

NONKEL : Excuseer. *(Een beetje beschaamd gaat hij zitten)*

(Moeder zingt plots uit volle borst het liedje van nonkel. Iedereen maar vooral zusje probeert haar stil te krijgen. Dat lukt ook)

OUDSTE ZOON : Geef haar een pil zus!!

ZUS : Maar ze heeft er al twee gehad!

(Moeder is nu terug rustig. Er valt een pijnlijke stilte na moeders interventie. Iedereen is zo'n beetje met zichzelf bezig tot de jongste zoon een kuchje produceert. Hierdoor is iedereen bevrijd van de pijnlijke stilte en men buigt zich vol interesse naar de jongste zoon.)

IEDEREEN : Hmmm??????

JONGSTE ZOON : *(verontschuldigd)* ... euh.. kriebel in de keel.. sorry...

IEDEREEN : Haja..

(Daar is die vervelende pijnlijke stilte alweer. Iedereen frult en prutst wat met servetten en tafelgerei tot... Nonkel met een diepe zucht..)

NONKEL : Jaja...

IEDEREEN : Hmmmm????? *(naar hem toebuigend)*

NONKEL : Niks euh... Ik vroeg mij alleen maar af... Ik wist niet dat hier meerdere feestzalen waren. *(Het ijs is gebroken)*

KAREL : *(trots)* Er zijn hier vier zalen en in drie ervan heb ik al geëxposeerd!!

ANETTE : Ja. En één keer met naakte beelden van mij.

JONGSTE ZOON : Blote beelden? Ik dacht dat dit hier een parochiecentrum was?

KAREL : *(grimmig)* De tentoonstelling is dan ook maar een kwartiertje open geweest.

ANETTE : De pastoor heeft al die beelden aangeslagen. Het heeft zelfs op de voorpagina van de krant gestaan met foto's van die beelden. *(giechel)* Het was héél opwindend.

JONGSTE ZOON : *(slijmend naar Anette)* En heeft de pastoor de beelden teruggegeven?

Of vond hij ze zo opwindend dat ze nu in zijn slaapkamer staan?

KAREL : De rijkswacht is ze komen ophalen.

ZUS : En vader is de beelden bij de rijkswacht gaan terughalen.. met een stootkar.

JONGSTE ZOON : Wauw, dat moet een ongelooflijk zicht geweest zijn. Vader met een stootkar vol blote beelden door de velden. Hij was een echte kunstkenner, onze pa.

OUDSTE ZOON : *(met stemverheffing)* Ik ben hierboven geweest, in zaal 2 en daar is momenteel een trouwfeest bezig. De mensen begrepen echter de situatie en beseften dat wij hier beneden géén feest aan het vieren zijn. Zij hebben mij beloofd dat wij niet meer zullen worden gestoord. *(Wil voldaan gaan zitten maar zusje houdt hem tegen.)*

ZUS : Broer... wij zullen nog wel gestoord worden.

OUDSTE ZOON : Neenee, zus, de mensen hebben het mij beloofd...

ZUS : Maar zo dadelijk begint in zaal 1 de vergadering van de vogelpikclub en in zaal 3 de maandelijkse bijeenkomst van de Feestneuzen... .

OUDSTE ZOON : *(zijn wereld stort in)* ... de... de carnavalgroep????

JONGSTE ZOON : Dat gaat hier nog heel plezant worden met al die vezelplaatmuurtjes.

ZUS : *(Tot jongste zoon maar hard genoeg dat nonkel het ook hoort)* Het is de zoon van beenhouwerij Lemmens die hierboven trouwt met de dochter van Maria Pauwels...

(Bij het horen van die laatste naam verslikt nonkel zich in zijn koffie en begint verschrikkelijk te hoesten)

OUDSTE ZOON : *(Als grote organisator onmiddellijk naar de plek des onheils)* Maar nonkel toch, nonkel toch.. *(klopt op zijn rug)* Wat is er? Zeg dan toch wat er is????

NONKEL : *(kan amper nog praten)* Die... die koffie...

TANTE : Zou hij willen zeggen dat die koffie te heet is? Vreemd want mijn kop is helemaal niet warm...

JONGSTE ZOON : *(Proefde tijdens tantes replek en spuwt onmiddellijk alles weer uit. Een nevel van koffie over de tafel. Kreten van afgrijzen van alle tafelenoten)* ... Dit is godverdomme niet te zuipen!!!!!!

NONKEL : *(nog nahijgend)* Niet... te .. drinken, inderdaad.

OUDSTE ZOON : Onnozelaars!! Dit is heel normale koffie!!! *(Hij proeft ook en heeft de grootste moeite om zijn gezicht in normale plooi te houden. Dan stil en verbeten)*

Dit is een grof schandaal.

JONGSTE ZOON : Dat is duidelijk. *(Hij klapt in de handen)* Afruimen!!!

OUDSTE ZOON : Niks af te ruimen! Hier moet nieuwe en degelijke koffie komen!!

JONGSTE ZOON : Zouden we niet beter ineens de pinten bestellen?

OUDSTE ZOON : NIKS TE PINTEN!! Hier moet goede en smakelijke koffie komen en ik zal daar onmiddellijk voor zorgen!! Niemand verlaat deze tafel voordat er nieuwe en degelijke koffie komt!! *(Hij wil zich naar de keuken haasten)*

JONGSTE ZOON : Schotelvod!!

OUDSTE ZOON : *(Voelt zich aangesproken en draait zich bruusk om)* Wie?? Ik???

JONGSTE ZOON : Maar nee. Breng gewoon een schotelvod mee want het is hier nu letterlijk een koffietafel geworden. *(Sopt met servetje op de inderdaad drijfmatte tafel. Oudste zoon kwaad af)*

MOEDER : *(Heeft weer een van haar heldere momenten)*

Schotelvod!! Toen mijne Gaston en hij daar, mijn broer, van de voetbal terugkwamen waren het altijd twee schotelvodden. Dan moest ik altijd koffie zetten maar na de eerste slok hingen ze al met twee te kotsen boven de pompbak.

NONKEL : Zus!!!

TANTE : Geef haar een pil!!!

MOEDER : Twee schotelvodden waren het!!! En kotsen dat ze konden. Een hele pompbak vol!!!

(Tante krijgt zware braakneigingen en loopt, handje voor de mond, af)

JONGSTE ZOON : *(nog naglunderend van moeders verhaaltje)* De hesp bevat haar blijkbaar niet.

NONKEL : *(driftig tot zus)* Heb je haar die pil nu al gegeven??

ZUS : Ze heeft er al genoeg binnen, nonkel!!!

NONKEL : Blijkbaar nog niet genoeg als ze zoveel onzin uitkraamt.

JONGSTE ZOON : Is het echt onzin??

NONKEL : Natuurlijk!! Laster is het!!

JONGSTE ZOON : Kotsen is toch geen doodzonde, nonkel? Ik kan de keren niet meer tellen dat ik, na een nachtje wallebakken, 's morgens wakker werd met mijn armen rond "de witte vriend". Ge trekt gewoon door en alles is vergeten!

NONKEL : Ik ben zo niet!!!... Natuurlijk dronken wij af en toe wel eens een pintje maar ik ben nooit 's morgens... HIJ *(vingertje naar de hemel)* .. hij was daar veel erger in. Gaston plakte gewoon aan de toog. Ik altijd maar proberen om hem naar huis te

krijgen maar na de "tiende laatste" moest ik meestal de barkruk van zijn gat afkrabben.

KAREL : Dat is gelogen. Bompa dronk helemaal niet zoveel!!

NONKEL : Och jongen toch. Ik heb meegemaakt wat ik heb meegemaakt... .

KAREL : (*ongemeen heftig voor zijn doen*) Hou dat dan voor u!!! Ik kan er niet tegen dat Bompa zwart gemaakt wordt op zijn eigen begrafenis!!

NONKEL : Het is al goed... maar ik weet wat ik weet.

JONGSTE ZOON : Karel, vertel jij eens wat over mijn vader. Zo te horen heb jij hem goed gekend de laatste jaren.

KAREL : Dat is ook zo. Bompa heeft mij... (*tot Anette*) ons.. steeds enorm gesteund. Ik ben hem heel dankbaar voor die stimulansen... en Anette ook.

ANETTE : Oh, hij stimuleerde mij enorm.

JONGSTE ZOON : Dat lijkt mij heel boeiend... Trinetje.. euh Anetje.

KAREL : (*aandacht op zich eisend*) Dat was helemaal niet zo spectaculair!! Zijn aanwezigheid alleen al was genoeg. (*dromerig*) Ik zie hem nog altijd het atelier binnenkomen. Hij kuiste zijn voeten af aan de mat en kwam dan elke dag opnieuw in dat zelfde hoekje van het atelier, naast de kachel, in zijn rieten zetel zitten. Dan kuchte hij twee keer en nam zijn flesje jenever... .

JONGSTE ZOON : Fles jenever!!!! Dan dronk mijn vader dus toch Nonkel????

NONKEL : Ik zegde het toch.

KAREL : Een zakflesje was het!!!! Een klein zakflesje!! Het was alleen maar om zijn lippen vochtig te maken!
Ik was van plan een volgende beeldenreeks helemaal aan Bompa te wijden. Het heeft niet mogen zijn. Na zijn tragische val uit de appelboom heb ik overwogen om met beeldhouwen te "kappen".

ANETTE : Hij wilde zelfs zijn hamertje en zijn beiteltje onder die appelboom begraven!

KAREL : Maar ik besepte dat zoiets geen zin heeft... Bompa heeft mij gemaakt tot wat ik nu ben, ik moet doorgaan. Hij zou het niet anders gewild hebben.

ANETTE : (*enthousiast*) .. En dus zijn we terug aan een reeks naakte beelden van mij begonnen!! (*triest*) Maar ook voor mij zal het nooit meer hetzelfde zijn. Ook ik mis zijn goddelijke inspiratie. (*declamerend*) Poseren... zonder zijn stimulerende blik is... (*Weet het duidelijk niet meer*)... is als... is als... afwassen zonder zeepsop.

JONGSTE ZOON : Dus, Trinetje.. sorry.. Anetje, als ik het goed begrijp, kwam mijn vader... naar u kijken... als gij in "uwen blote" stond??

KAREL : Bompa kwam altijd kijken!!!! Ook als Anette poseerde voor bijvoorbeeld... euh... "VROUW IN DE KOU".

JONGSTE ZOON : Vrouw in de kou... dan stond ze in "hare blote" toch???

KAREL : Nee!! Ze was helemaal in dekens gewikkeld! (*plots heel heftig*) Bompa was geen gluurder!!!!!!

JONGSTE ZOON : Karel asjeblief zeg. Je moet niet zo agressief worden. Ik ben alleen maar geïnteresseerd in een aspect van mijn vader dat ik niet ken.

KAREL : (*dromerig*) Bompa was een enorme bewonderaar van mijn werk..

ANETTE : (*alweer enthousiast*) Ja!! En van mij!!

JONGSTE ZOON : Dat.. zal.. wel...

KAREL : ARTISTIEK!!! Puur artistiek!!! Hij heeft hem daar (*wijst op nonkel*) ooit eens buiten gesmeten!! Bompa hield helemaal niet van gluurders!!

NONKEL : Ik kwam niet gluren!! Ik kwam hem halen om naar de voetbal te gaan!!

ANETTE : Waarom kwam je dan heel dicht bij mij zitten? En waarom wilde je constant mijn houding veranderen?

NONKEL : Omdat ik wilde helpen bij de aanwijzingen die Karel u gaf, mijn schatteboutekte. Ik ben daar trouwens zo vlak bij u gaan zitten omdat het kacheltje daar stond en ik kou had.

ANETTE : Het was echt om te lachen. Bompa heeft hem vastgepakt en met zijn klikken en klakken buiten gesmeten, recht in de drinkbak van de ganzen.

NONKEL : Maar enfin!!! We hebben onze jas aangedaan en zijn naar de voetbal gegaan!!

ANETTE : (*heftig*) Bompa is toen helemaal niet naar de voetbal gegaan!! Hij is naast de kachel komen zitten en heeft mijn houding veranderd als het nodig was.

KAREL : En enkel nadat ik het hem vroeg en wanneer het "plastisch verantwoord" was. Hij had een immense bewondering voor mijn talent.

JONGSTE ZOON : (*heel familiair*) En bij jou, Anetje, wat bewonderde mijn vader bij jou??

KAREL : (*heel bits*) Haar flexibiliteit als model!!!

JONGSTE ZOON : Ik vroeg het aan Anette...

ANETTE : Mijn.. euh... mijn... flexi... euh... flexidinges.

JONGSTE ZOON : (*zeemzoet*) Alleen maar uw flexidinges, Anetje?

ANETTE : Maar nee, zot, ook mijn billen!!

KAREL : Anette!!!!

ANETTE : Maar het is toch waar. Bompa zegde dat ik goddelijke billen had en dat mijn borsten hem het eeuwig leven zouden geven. Ik snap dan ook niet waarom wij hier zo triestig zitten. Bompa heeft allang het eeuwig leven en kijkt nu vanuit de hemel neer op mijn goddelijke borsten.

KAREL : Anette, kom mee naar buiten, kom.

ANETTE : Waarom?

KAREL : Dan kan je een beetje afkoelen... kom. *(af)*

ANETTE : *(Met een diepe zucht)* Probeer dan al eens een serieuze conservatie te hebben...

Karel!! Wacht effe, ik kom!!! *(af)*

NONKEL : *(Als de twee verdwenen zijn)* Ik wil toch wel even duidelijk stellen dat ik nooit in de drinkbak van de ganzen gelegen heb!!

OUDSTE ZOON : *(Binnengekomen toen Anette en Karel buiten gingen)* Waar gaan die twee naar toe?

JONGSTE ZOON : Ze gaan een luchtje scheppen.

OUDSTE ZOON : En tante, waar is tante?

JONGSTE ZOON : Die helpt scheppen. Broer, hoe zit het nu met die koffie?

OUDSTE ZOON : Het is een schandaal. Er is geen koffie meer.

JONGSTE ZOON : *(ongelovig)* Er is geen koffie meer? Dit is toch een parochiecentrum.

OUDSTE ZOON : Ja... maar wij zijn al de dertiende koffietafel deze week en men had maar een voorraad ingeslagen voor twaalf. *(kwaad tegen zus)* Waarom heb jij mij ook aangepreut om die koffietafel hier te houden!!

ZUS : Het was jouw idee! De Salons De Boeck waren te duur en het moest in de gemeente blijven. Er blijft dan niet zoveel keuze meer.

JONGSTE ZOON : Het Volkshuis misschien..??

OUDSTE ZOON : Onze pa was een katholiek en zou nooit een voet in het volkshuis zetten!!!

JONGSTE ZOON : Maar wij mogen er toch wel een voetje binnen zetten.

OUDSTE ZOON : Niet op ZIJN begrafenis!!! *(slikt)* Trouwens ... men heeft mij beloofd... *(slikt)* om Nescafé te brengen...

JONGSTE ZOON : Nescafé??!! Jezus Christus!! Ik ga pinten halen. Dat zijn er dan vijf zeker?

OUDSTE ZOON : Voor mij niet... Ik.. ik moet gaan telefoneren.. *(schichtig af)*

ZUS : Je gaat toch geen pint meebrengen voor moeder?

JONGSTE ZOON : En waarom niet? We hebben massa's lege wijnflessen gevonden in haar klerkast. Volgens mij kan ze best een druppeltje verzetten.

ZUS : Maar ze heeft al zoveel pillen op.

JONGSTE ZOON : Oké, plat water dan.

MOEDER : *(hevig)* PLAT WATER!!!!!! Bwaak!!! Ik wil een trappist met smos!!!

JONGSTE ZOON : En wat moeder zegt is wet!! Drie pinten dus en één trappist met smos. *(af)*

(Zus, moeder en nonkel blijven achter. Het blijft een tijdje ongemakkelijk stil. Nonkel neuriet stil de hoempapa muziek van daarstraks na. Het levert hem meteen een bliksemende blik van zusje op)

NONKEL : Dat.. euh.. doet mij hier erg denken aan dat liedje.. *(zingt)* "Acht kleine negertjes, die gingen naar een koffietafel. Vijf werden er weggetafeld, en toen waren ze nog met drie..." *(Vettige lach en nog een dodende blik van zusje. Nonkel nu iets vriendelijker.)* Tja, het is triestig nietwaar. Een man, in de kracht van zijn leven, gisteren nog zo gezond als een vis en vandaag in zijn kist. Het is tragisch. Vooral dan de omstandigheden waarin het gebeurde. Gij hebt het zien gebeuren, hé? Was het nu echt zo stom als ze vertellen. Is hij nu echt plat op "zijne smoel" gevallen??!!

ZUS : Nonkel, asjeblief!! Ik heb geen zin om het allemaal nog eens te zien gebeuren!!

NONKEL : Ze zeggen toch altijd: "Hoe meer ge er over praat, hoe rapper ge het kwijt zijt".

ZUS : Bij mij is dat anders. Trouwens moeder is er bij.

NONKEL : Och, mijn zuster is toch zo zot als een mus. Triestig eigenlijk. Ze was ooit zo'n pronte vrouw. De drank kan toch verwoestingen aanrichten... Zuipt ze nog altijd zoveel???

ZUS : Nonkel!!!!

NONKEL : Oké, sorry.. *(Nonkel begint weer wat te neuriën en wordt voor de derde keer doodgebliksemd door zus. Hij besluit een veiliger onderwerp aan te snijden... Denkt hij toch...)* Is het echt de dochter van.. euh... Pauwels, die hierboven trouwt?

ZUS : *(ziet kans op weerwraak)* Ja, van MARIA Pauwels. Ze zullen er trouwens allemaal wel zijn. YVETTE Verdonk, MICHELINE Verplaetse en GERARDA van de bakker. De kampioene van de vogelpikclub is MARTHA Somers en de voorzitter van de Feestneuzen is ROSA Boeykens!! *(Bij elke naam krimp nonkel wat verder ineen en kan een vloek amper onderdrukken)* Wat is er Nonkel? Is het niet leuk om namen van oude bekenden terug te horen??

NONKEL : Jawel, jawel maar ik heb krampen van die koffie en bovendien ben ik niet in de stemming door de treurige omstandigheden.

MOEDER : *(Plots los uit haar lethargie)* Mijn broer was een echte dorpsstier!! Hij heeft ze allemaal plat gekregen. Behalve Maria Pauwels.. die kreeg hem plat... met zijn smoel recht in de brandnetels, en pikken dat dat deed!!!!

NONKEL : *(woest)* Geef haar nog een pil!!

ZUS : Nee. Ze heeft er genoeg gehad en trouwens ze vertelt alleen maar de waarheid, is het niet?

NONKEL : Leugens zijn het!! Ze raaskalt!! En zelfs al zou het waar zijn... het is niet meer wat het geweest is .. en het zal nooit meer worden wat het was.

ZUS : Ik denk dat het logisch is dat gij beheerder van een matrassenfabriek zijt geworden.

NONKEL : Dat moet ik toch niet pikken!! Zeker niet van een oude vrijster als gij!!!

MOEDER : : "Zijn matrassen zijn de beste!! Hij test ze zelf uit!!", maar met wie dat weet ik niet!! Hihihhi.

(Nonkel staat woest op. De jongste zoon komt net binnen met de pinten)

JONGSTE ZOON : De pinten! Wat is er nonkel? Trapt ge het af?

NONKEL : Krijg de pest en zorg dat uw zuster het overkrijgt!!

JONGSTE ZOON : Tsts, wat een taal, nonkel. O ja, ik moest u de groeten doen van Maria Pauwels.

NONKEL : Krijg er het schurft bij!! *(heel kwaad af)*

JONGSTE ZOON : *(zet de drankjes op tafel)* Jullie hebben blijkbaar een leuk gesprekje gehad.

ZUS : Ik kan hem niet uitstaan.

JONGSTE ZOON : Wie kan wie hier wel uitstaan, zus? Wacht, want ik kan hier nog iets anders niet uitstaan. Mijnheer Van de Velde!!

VAN DE VELDE : *(Heeft ondertussen toch al wel enkele kleine sterke drank flesjes opgedronken en hij schrikt)* Ja, mijnheer?

JONGSTE ZOON : Kunt u die slijm aan de lopende meter misschien stoppen?

VAN DE VELDE : *(weet echt niet wat jongste zoon bedoeld)* Wablieft, mijnheer?

JONGSTE ZOON : Die muziek, Van de Velde. Zet die slijmmuziek af!

VAN DE VELDE : *(op de tenen getrapt)* Maar dit is aangepaste muziek, mijnheer. Uw broer had mij gevraagd...

JONGSTE ZOON : Mijn broer is hier nu niet en IK vraag u om die schijtmuziek af te zetten. Dank u.

(Grommelend doet Van De Velde wat hem gevraagd wordt en opent dan verongelijkt een nieuw zakflesje, al iets minder stiekem dan in het begin)

ZUS : *(voor zichzelf haast)* Die arrogantie van nonkel en die misselijke grapjes.. *(dan lachend)* Moeder heeft hem lekker op zijn plaats gezet.